

Corinteni 1:30 a devenit versetul care i-a deschis ochii spre noile resurse ale vieții.

În timpul studiului său biblic, Florin (la care ne-am referit în secțiunea anterioară) putea să dea peste versetul care spune: „Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om“ (Psalmii 118:8). Acest verset reflectă oarecum situația grea în care se afla el — prins între afecțiunea lui pentru Ionel Popescu și devotamentul lui față de Cristos. Pentru Florin, acest verset rezumă propria lui decizie de a merge înainte cu Cristos.

Mulți credincioși au avut experiențe similare când li s-a părut că un anumit verset „sare de pe pagină“ spre ei. Acest lucru se întâmplă când curentul electric al Scripturii este conectat la priza experiențelor vieții unui om. O șurubelniță pe o poliță nu este de mare folos; ea devine utilă în momentul când introducem vârful ei în capul unui șurub. Atunci folosim șurubelnița „pentru“ scopul pentru care a fost creată. Până în acel moment, șurubelnița este o sculă nefuncțională.

Într-adevăr, Biblia este un manual care are rolul de a ne ajuta să ne păstrăm viețile într-o bună stare de funcționare. Caracterul ei practic justifică memorarea unor versete importante, cercetarea zilnică a conținutului ei și împărtășirea cu alții a efectului pe care ea îl produce.

Cel care cunoaște bine o bibliotecă publică poate să meargă direct la cartea de care are nevoie, în timp ce acela care nu cunoaște biblioteca respectivă poate pierde o oră căutând zadărnici cărți. Diferența constă în gradul de cunoaștere a bibliotecii. Tot așa, cei care sînt familiarizați cu biblioteca Sfintei Scripturi, când se ivește vreo criză, pot cita din ea principii și pasaje. De aceea, elevii trebuie să se angajeze într-un proces disciplinat de familiarizare cu Scriptura, așa încît aceasta să devină un material pe care să-l poată folosi oricînd.

Îndeamnă-i pe elevii tăi să înceapă un program de memorare a Scripturii.

Întrebarea 10

În ce fel servește Biblia ca stabilizator?

(Răspuns) Deși Biblia nu folosește termeni psihologici moderni, ea are o putere de pătrundere care sondează cele mai profunde aspecte ale ființei noastre. Pentru cartea pe care a scris-o, intitulată *Mărturisiri*, Augustin a fost numit uneori „primul psiholog real“; el însă nu a făcut nimic mai mult decât să treacă grăunțele experiențelor sale prin moara Scripturii. Deoarece unul dintre scopurile majore ale Scripturii este acela de a fi un schimbător de vieți, ea trebuie să fie considerată ca fiind importantă din punct de vedere psihologic.

C. Aplicație

După ce elevii au marcat pe harta geologiei lor spirituale cel puțin trei dintre straturile vieții lor, cere-le ca fiecare dintre ei să împărtășească cu

ceilalți o parte din meditațiile lor. După aceea, întrebă-i pe toți membrii clasei ce lecții au învățat care să le fie de mare folos în viitor. (Oamenii au tendința de a vorbi în termeni generali nepractici; așadar, tu va trebui să fii critic față de răspunsurile lor, ajutîndu-i în felul acesta să se exprime cît mai concret.)

Pune-le întrebări, ca de pildă: „În ce fel vă poate folosi în timpul săptămîinii viitoare un anumit lucru pe care l-ați învățat din exercițiul geologiei spirituale?“ Sau: „Acum, fiindcă în această dimineață ați săpat în straturile voastre geologice spirituale, mintale și emoționale, ce schimbări credeți că ar trebui să faceți?“

D. Rugăciune

Doamne, în timp ce răscolim trecutul nostru, vedem că nu tot ceea ce găsim este metal prețios. Îți cerem să ne ajuți să renunțăm la lucrurile lipsite de valoare pe care le-am găsit în noi și să ne propunem să descoperim acele filoane mai bogate pe care Tu, Domnul vieții, le implantezi în solul vieților noastre. În Numele lui Isus ne rugăm. Amin.

E. De ținut minte

Fiecare credincios are o moștenire spirituală unică.

LECȚIA 13

Una în Cristos Isus

Textul lecției: Filimon 1-3, 8-20

Contextul biblic al lecției: Filimon; Galateni 3:23-29; 1 Corinteni 12:12, 13

Filimon 1-3

1. Pavel, întemnițat al lui Isus Cristos și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru,
2. către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă și către Biserica din casa ta:
3. Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Cristos!

Filimon 8-20

8. De aceea, măcar că am toată slobozenia în Cristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci,

9. vreau mai degrabă să-ți fac o rugămintă în numele dragostei, eu, așa cum sînt, bătrînul Pavel; iar acum întemnițat pentru Cristos Isus.

10. Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim,

11. care altădată ți-a fost nefolositor, dar care acum îți va fi folositor și ție și mie.

12. Ți-l trimit înapoi, pe el, inima mea.

13. Aș fi dorit să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cît sînt în lanțuri pentru Evanghelie.

14. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bunăvoie.

15. Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie,

16. dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decît pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atît mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul!

17. Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi.

18. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea.

19. Eu, Pavel, „voi plăti“ — scriu cu mîna mea — ca să nu-ți zic că tu însuși te datorezi mie.

20. Da, frate, fă-mi binele acesta în Domnul și înviează-mi inima în Cristos!

VERSETUL DE AUR: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh“ (1 Corinteni 12:13).

Citirea zilnică a Bibliei

- L. Moștenitori împreună cu Cristos Isus, Romani 8:9-17.
- M. „Un singur trup, un singur Duh,“ Efeseni 4:1-7
- M. Rugăciune pentru unitate, Ioan 17:20-26.
- J. Mădularile ale Trupului Lui, 1 Corinteni 12:12-21.
- V. O rugămintă făcută din dragoste, Filimon 1-14.
- S. Frați în Domnul, Filimon 15-25.
- D. „Una în Cristos Isus,“ Galateni 3:23-29.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi, văzînd nevoia de unitate în Biserică, să treacă la acțiune și să înlătore barierele care există între ei și alți credincioși.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

- A. Să înțelegem Biblia
- B. Să-l înțelegem pe elevul adult
- I. Pavel cel întemnițat (Filimon 1-3, 8, 9)
- II. Onisim cel folositor (Filimon 10-14)
- III. Onisim, preaiubitul frate (Filimon 15-20)

Concluzie

- A. Iertarea în Cristos
- B. Unitate în Cristos
- C. Aplicație
- D. Rugăciune
- E. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Epistola scurtă pe care Pavel i-a scris-o lui Filimon a fost scrisă din închisoare. (Filipeni, Coloseni, Efeseni și Filimon sînt considerate a fi epistole scrise din închisoare.) Nu putem preciza cu exactitate locul unde s-a găsit Pavel cînd i-a scris lui Filimon. Totuși, cei mai mulți cercetători presupun că atunci cînd a făcut această intervenție înflăcărată pentru noul său prieten Onisim, el s-a găsit în închisoare la Roma.

Mulți susțin că aceasta a fost o scrisoare personală, o scrisoare de la un prieten către un alt prieten. Totuși, o citire atentă a lui Filimon ne arată că epistola a fost scrisă pentru un public mai larg. Deși a fost o scrisoare personală, tratînd un subiect personal, nu a fost totuși confidențială. Ea îi era adresată lui Filimon și *altora*: „Către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta“ (v. 2). Deși atît tonul cît și mesajul acestei epistole o fac să pară a fi o scrisoare confidențială, este clar că Pavel a adresat-o bisericii din Colose. Fără îndoială că intenția lui a fost ca această epistolă să fie un tratat care să se ocupe de tema dragostei, a libertății, a acceptării și a unității creștine.

Onisim a fost un sclav din casa lui Filimon, în Colose, dar a fugit de la stăpîn, luînd probabil cu el o parte din banii și bunurile acestuia. Evident, el și-a croit drum spre Roma și, într-un fel sau altul, a ajuns în contact cu apostolul Pavel. Răspunzînd influenței și lucrării de slujire a lui Pavel, Onisim l-a acceptat pe Cristos și a devenit o persoană cu totul nouă.

Ca mentor al lui Onisim, Pavel intervine pentru acest nou convertit pe lângă fostul lui stăpîn. În Epistola către Filimon, Pavel l-a rugat pe prietenul său să-l accepte pe Onisim ca pe un frate în credință — în ciuda lucrurilor care s-au întîmplat în trecut.

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

Adulții zilelor noastre au nevoie de această lecție. Un studiu al Epistolei către Filimon scoate la suprafață tema dragostei, a acceptării, a iertării și a unității. În lumea noastră contemporană, prea des găsim ură în locul dragostei, respingere în locul acceptării, răzbunare în locul iertării, prejudecată în locul frăției și egoism în locul unității.

Societatea noastră actuală este obsedată de egoism. Ni se spune că noi trebuie să fim pe primul loc. Oricine știe că succesul unui om de afaceri este evaluat după creșterea volumului de vânzare și după mărimea câștigului. Se consideră că un director sau un administrator tânăr se bucură de succes atunci când, în ascensiunea lui spre vârful piramidei, el tratează pozițiile pe care le ocupă și oamenii cu care lucrează ca pe niște trambuline. Cuvintele-cheie caracteristice societății zilelor noastre sînt „încrederea în sine“, „conștiența de sine“, „autodezvoltarea“ și „afirmarea de sine“.

În contrast cu acestea, mesajul lui Filimon ne spune că noi nu trebuie să facem uz de alte persoane sau să le exploatăm. El ne aduce aminte că Evanghelia ne învață un stil de viață caracterizat prin respect și unitate, care transcende egoistul Eu. Societatea de astăzi ne învață că succesul se bazează aproape în întregime pe încrederea în sine și autoafirmare. Cuvintele pe care Pavel le-a adresat lui Filimon ne prezintă o concepție conform căreia succesul se bazează pe dragoste, iertare și unitate în Cristos. Lumea noastră divizată are nevoie de acest mesaj al unității prin Cristos.

I. Pavel cel întemnițat (Filimon 1-3, 8, 9)

Pavel a declarat cu îndrăzneală că are dreptul de a-i spune lui Filimon cum să rezolve problema pe care a avut-o cu Onisim. El a spus: „măcar că am toată slobozenia în Cristos“ (v. 8), aducînd un argument puternic în sprijinul autorității sale apostolice. Goodspeed redă acest dificil verset în felul următor: „Deși în calitate de creștin mă simt liber să-ți poruncesc să faci ceea ce trebuie făcut...“ În calitate de apostol, Pavel a avut efectiv autoritatea să-i poruncească lui Filimon să acționeze într-un fel sau altul. Totuși, în calitate de frate în credință, Pavel a sperat că Filimon va reacționa în virtutea dragostei și a bunătății. Pavel a scris că Filimon trebuie să acționeze „în numele dragostei“ (v. 9).

Pînă în acest punct al scrisorii sale Pavel nu i-a spus încă lui Filimon ce vrea să-i ceară. Ceea ce avem pînă aici este o scrisoare venită de la doi lideri foarte importanți ai Bisericii, Pavel și Timotei, către Filimon, o persoană importantă din biserica din Colose.

Întrebarea 1

Cît de semnificativ este felul cum se prezintă Pavel pe sine: „bătrînul Pavel“ (Filimon 9), „întemnițat al lui Isus Cristos“ (Filimon 1) și „sol în lanțuri“ (Efeseni 6:20)?

(Răspuns) Pictîndu-și cu atenție propriul său tablou, ca persoană cu autoritate apostolică, Pavel s-a numit pe sine „bătrînul“ și „întemnițat al lui Isus Cristos“. Prin aceste imagini, Pavel nu a încercat să se prezinte ca un erou. Aceste imagini reprezentau vîrsta lui de om bătrîn, longevitatea și suferința lui.

Spre deosebire de societatea noastră modernă, unde cei mai în vîrstă sînt deseori puși în situația de a se simți nedoriți și nefolositori, oamenii din zilele lui Pavel admirau și respectau vîrsta înaintată. Pavel a subliniat valoarea anilor lui mulți în slujba lui Cristos și valoarea experiențelor sale de misionar și de lider al Bisericii.

„Pavel, întemnițat al lui Isus Cristos“ este nu numai o metaforă minunată care zugrăvește devotamentul lui, ci și o descriere plină de forță a situației lui Pavel. Faptul că el a fost un întemnițat al lui Cristos sau pentru Cristos a avut, în mod sigur, o însemnătate pentru Filimon. El a știut că unii au fost întemnițați și chiar condamnați la moarte pentru faptul că au crezut în Cristos. Faptul că Pavel era un întemnițat de acest fel trebuie să fi fost pentru Filimon o realitate impresionantă și cu un puternic efect de trezire spirituală.

Tabloul din Efeseni 6:20, în care Pavel se prezintă pe el însuși ca „sol în lanțuri“, este un tablou interesant care combină împuternicirea lui apostolică cu experiențele lui din închisoare. Un sol [în original, „ambasador“, n.tr.] este o persoană care reprezintă un guvern în fața unui alt guvern. Deci Pavel s-a văzut pe sine ca un reprezentant autorizat al lui Cristos. Aceasta era o poziție de putere și autoritate. Cu toate acestea, un „ambasador în lanțuri“ este un ambasador lipsit de putere, un reprezentant în captivitate.

II. Onisim cel folositor (Filimon 10-14)

Pînă în acest punct, Pavel a ținut secret scopul acestei scrisori. Acum el și-a formulat cererea în termeni clari și preciși: „Te rog pentru copilul meu... pentru Onisim“ (v. 10). Probabil că Filimon a pierdut orice contact cu sclavul său fugar și nu știa unde a plecat acesta. Acum, prietenul lui, Pavel, vrea să-i vorbească despre Onisim. Trebuie să fi fost o adevărată surpriză pentru Filimon.

Noi nu avem nici o posibilitate de a cunoaște ce rău a făcut Onisim. S-ar putea ca el să fi fost un hoț. Știm însă cu certitudine că el a fost un fugar, delict care, în societatea romană, putea fi pedepsit cu severitate. Indiferent

ce a făcut Onisim în trecut, Pavel l-a etichetat simplu drept „nefolositor“ (v. 11).

Cel mai important lucru pe care l-a spus Pavel despre Onisim se găsește în expresia „pe care l-am născut în lanțurile mele“ (v. 10). Acesta este un indiciu clar că Onisim a ajuns să creadă în Isus Cristos. Într-un fel sau altul, Onisim a intrat în legătură cu Pavel, și prin lucrarea de slujire a lui Pavel a devenit creștin. Indiferent ce a fost el înainte, Onisim este acum frate de credință, prieten și pricină de mângâiere pentru apostolul Pavel.

Numele „Onisim“ zugrăvește tabloul minunat al schimbării care s-a produs în viața acestui sclav fugar. În greacă, „Onisim“ înseamnă „folositor“ sau „util“. Fie că Pavel a luat pe acest sclav fugar, pe nume „Folositor“, și l-a condus la Cristos care l-a transformat, așa încât să trăiască la înălțimea numelui său, fie că după convertirea lui, Pavel i-a dat pur și simplu un nume nou. Acest nume este important. Pavel îi cerea lui Filimon să accepte înapoi în casa lui pe un om al cărui nume reflecta noua lui natură.

Pavel l-a descris pe Onisim ca pe un prieten apropiat și intim, care a avut o contribuție serioasă și durabilă în viața și în lucrarea lui de slujire. În versetul 12 Pavel a confirmat că el îl trimite pe fugar înapoi la Filimon și a cerut să fie primit cu căldură. Prin expresia „pe el, inima mea“, Pavel a subliniat intimitatea dintre el și Onisim. El i-a spus lui Filimon că Onisim a devenit un adevărat frate în credință.

Cererea pe care i-a făcut-o Pavel lui Filimon a fost ca el să-l accepte pe Onisim înapoi și să stabilească o relație de părtășie cu el, ca și cu un frate creștin. Unii văd în versetul 13 o altă cerere: ca Filimon să-l trimită pe Onisim înapoi la Pavel. Totuși, conform celor spuse de William Hendriksen, „Nu există nici măcar o aluzie aici că... Pavel vrea ca Filimon să-l trimită pe Onisim înapoi la Roma să-i fie de ajutor apostolului. O astfel de idee reprezintă o interpretare forțată a acestui verset“ (*Philippians, Colossians, and Philemon* — Filipeni, Coloseni și Filimon).

Onisim i-a devenit atât de folositor lui Pavel încât acesta ar fi vrut să-l țină la Roma. Totuși, Pavel a știut că era mult mai important ca Onisim să se întoarcă și să-și privească drept în față propriile nelegiuiri și ca Filimon să-l accepte pe acest nou creștin într-un spirit de iertare.

Întrebarea 2

În ce fel este numele lui Onisim („folositor“) o pildă a vieții de credincios?

(Răspuns) Pavel a dat o însemnătate deosebită acestei pilde: cel nefolositor devine folositor. Isus Cristos și-a dat viața ca să-i transforme pe cei nefolositori din punct de vedere spiritual în niște oameni folositori. Evanghelia dragostei Lui are efectul de a-i transforma pe oameni.

Sugerează-le membrilor clasei tale să se gândească la o comoară care ar putea fi găsită într-o piață de vechituri sau la un târg. Cere-le să-și imagineze că au găsit un bufet șubred. Este vopsit verde și în loc de

geamuri în uși are placaje. Ei iau această piesă de mobilier acasă și o refac. În primul rând, vopseaua și lacul care se află dedesubt sînt îndepărtate. Apoi, lemnul este șlefuit ușor cu șmirghel și sticla este montată în ușile bufetului. În cele din urmă, se aplică cu grijă pe lemn un strat de ulei și lac. Sînd în bucătărie, adăpostind vase și obiecte de cristal, bătrînul bufet îi face pe proprietari să se simtă mîndri de frumusețea lui. Ceea ce a fost inutil a devenit util.

Întrebarea 3

De ce a avut Onisim o valoare atît de mare pentru Pavel?

(Răspuns) Răspunsul la această întrebare se poate găsi parțial într-un post-scriptum adăugat la sfîrșitul epistolei: „Scrisă din Roma, către Filimon, de către Onisim, un sclav“. Fără îndoială că Onisim a fost un însoțitor bun pentru Pavel, dar se pare că sclavul a cunoscut arta scrierii, lucru care a fost de mare valoare. Servitorilor și sclavilor romani li se dădeau sarcini și răspunderi importante. Nu era un lucru neobișnuit ca un om bogat să aibă un sclav care să-i scrie toată corespondența. Poate că acesta a fost lucrul pe care l-a făcut Onisim pentru Filimon, și pe care-l făcea acum pentru Pavel.

III. Onisim, preaiubitul frate (*Filimon 15-20*)

Pavel l-a prezentat în contrast pe Onisim care a fost despărțit de Filimon „pentru o vreme“ cu Onisim care trebuia să fie primit acum „pentru veșnicie“ (v. 15). Pavel a vrut ca Onisim să fie primit și acceptat de Filimon.

Cuvîntul grecesc tradus prin „a primi“ este un cuvînt special. El vrea să spună că ceva este primit într-un mod complet și definitiv. Înseamnă că s-a terminat cu fuga lui Onisim și cu pribegia lui.

Onisim a fugit de la stăpîn; el era gata acum să se întoarcă și să suporte consecințele. Dar el se întorcea acum ca o persoană folositoare, nu ca una nefolositoare. El se întorcea ca un „Onisim“. El a plecat de la stăpîn ca un sclav, dar acum se întorcea ca un „frate preaiubit“ (v. 16).

Expresia „dacă mă socotești dar ca prieten“ (v. 17) a fost modalitatea prin care Pavel îi aduce aminte lui Filimon că a existat o legătură strînsă între ei. Această legătură strînsă l-a făcut pe Pavel să spună că Filimon ar trebui să-l accepte pe Onisim așa cum l-ar accepta pe el.

Pavel a fost atent să nu-i scape din vedere eventualele pretenții, de ordin legal sau financiar, pe care Filimon le-ar fi putut avea de la Onisim. Aceasta a fost o chestiune serioasă. Împotriva unui sclav fugar se puteau aduce acuzații pentru tot felul de daune. Fugarul putea fi întemnițat, pedepsit sau chiar condamnat la moarte. Pavel i-a spus lui Filimon să pună în socoteala lui orice pretenție pe care o are de la Onisim.

Întrebarea 4

Ce schimbări se văd în persoana lui Onisim, odată cu trecerea de la starea de sclav la starea de frate preaiubit?

(Răspuns) Onisim a fost un sclav. În zilele lui Pavel, servitorii nu erau persoane angajate să servească. Ei erau sclavi care au fost cumpărați de către stăpîn. Un sclav constituia o proprietate, ceva care putea să fie cumpărat și vîndut.

Ce diferită este imaginea unui „frate preaiubit“ de cea a unui „sclav“! Filimon a trebuit să-l accepte pe Onisim ca pe un frate de credință. El nu mai trebuia să fie considerat ca o proprietate; trebuia acum să fie iubit ca un frate.

A existat o schimbare și în persoana lui Onisim. În primul rînd, el a fost un sclav; apoi a fost un fugar. Acum el este un frate creștin. El a fost într-adevăr transformat de Cristos: dintr-un sclav într-un frate; dintr-un om nefolositor, într-unul folositor.

Aceasta este o ocazie bună să-ți întrebii elevii despre schimbările care au loc prin Cristos. Cere-le să împărtășească clasei cazuri de persoane care au fost transformate de puterea lui Cristos. Întrebă-i cum poate Dumnezeu să ia talentele, deprinderile și interesele unei persoane și să le transforme, dîndu-le o utilitate nouă. Este noua persoană în Cristos într-adevăr o persoană nouă sau, pur și simplu, este aceeași persoană veche, folosită acum în alte scopuri?

Întrebarea 5

Care este semnificația afirmației lui Pavel: „Eu, Pavel... scriu cu mîna mea“ (Filimon 19)?

(Răspuns) Există aici două lucruri care prezintă importanță: (1) îndemînarea lui Pavel de a scrie și (2) caracterul legal al ofertei lui Pavel. Pretutindeni în epistolele lui Pavel găsim aluzii la faptul că el a avut o problemă care i-a îngreunat scrierea. Unii cercetători ai Bibliei au sugerat ideea că s-ar putea ca „țepușul din carne“ al lui Pavel (2 Corinteni 12:7) să fi fost o problemă pe care el a avut-o cu ochii. Un studiu minuțios al epistolelor lui Pavel ne arată că el s-a folosit mult de scribi. Cînd el singur a scris ceva, a menționat lucrul respectiv în mod clar: „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mîna mea“ (Galateni 6:11).

Cealaltă problemă importantă pe care o găsim aici este chestiunea drepturilor legale pe care le-ar fi putut avea cineva asupra lui Onisim. Afirmația lui Pavel ne spune că el a scris angajamentul cu propria lui mîna. Acest lucru a avut menirea să dovedească faptul că epistola era autentică — că atît epistola cît și angajamentul veneau de la apostolul Pavel.

După acest fragment scris cu mîna lui, Pavel îi aduce aminte lui Filimon că el însuși îi era dator lui Pavel. Acest lucru înseamnă, probabil, că Filimon însuși a fost convertit prin lucrarea lui Pavel.

Concluzie

A. Iertarea în Cristos

În Epistola lui Pavel către Filimon, tema iertării iese puternic în relief. Lui Filimon i s-a cerut să-l primească înapoi, ca pe un frate de credință, pe un om care l-a făcut rău. Să recunoaștem că nouă ne-ar fi greu să facem lucrul acesta. Dacă ni s-ar cere să-l acceptăm cu brațele deschise pe un om care ne-a făcut necazuri, înainte de a-l putea accepta pe omul acela ca pe un frate creștin, ar trebui să-l iertăm.

Iertarea nu este numai o doctrină. Ea este o atitudine. Dar chiar mai mult decît atît, ea este o acțiune. Faptul că cineva spune: „Eu cred în iertare“, nu are nici un sens, pînă cînd afirmația nu este sprijinită de acțiuni adecvate. Ceea ce contează cu adevărat, ceea ce face într-adevăr o schimbare în viețile oamenilor, sînt declarații de genul „Te rog iartă-mă“ și „Te iert“.

Pentru Filimon, iertarea însemna să-l accepte înapoi pe un ticălos care i-a pricinuit numai necazuri. Însemna să-i ureze bun venit în casa sa unui servitor care a fost „nefolositor“. Pentru tine, iertarea poate însemna să accepți înapoi în viața ta o soție, un copil sau un prieten care ți-a greșit. Nu ar putea să fie actul prin care dai cuiva o a doua șansă. Acțiunea iertării este cea care ia dragostea creștină din domeniul idealului și o așează direct în lumea reală.

Există două persoane implicate în actul iertării: „iertătorul“ și „cel iertat“; cel care acordă iertarea și cel care trebuie să ceară iertare. Aproape întotdeauna noi discutăm despre iertare de pe poziția celui care iartă. Ca să înțelegem pe deplin Evanghelia lui Cristos, noi trebuie să înțelegem ambele aspecte. Trebuie să fim capabili să iertăm într-un spirit de dragoste și să cerem iertare într-un spirit de adevărată umilință.

Întrebarea 6

Ce relație există între autoritate și iertare?

(Răspuns) Această întrebare ne duce înapoi la punctul în care am afirmat că există două aspecte ale iertării. Ca să fim cît mai expliciti, este mult mai greu să ceri iertare cînd tu ești persoana care ocupi o poziție de autoritate. De exemplu, dacă tu ești conducătorul sau șeful, îți vine greu să-i ceri iertare unei persoane care pe scară ierarhică se află sub nivelul tău.

O altă ilustrare obișnuită a acestui adevăr o constituie relația dintre părinte și copil. Nu este un lucru neobișnuit să vezi părinți care vor să pară perfecți în ochii copiilor lor. Totuși, o atitudine creștină sănătoasă în familie este cea care le permite părinților să-și recunoască greșelile și slăbiciunile. Credincioșii nu trebuie să fie atît de mîndri încît să nu le ceară iertare copiilor lor atunci cînd este necesar.

Întrebarea 7

Care sînt lucrurile care ne stimulează să iertăm? Ce ne stimulează să cerem iertare?

(Răspuns) Să sperăm că lucrul care ne stimulează să iertăm pe cineva este dragostea creștină. Există și alte motive — motive omenești — pentru a ierta pe cineva: poți ierta ca să pui capăt unei ostilități dintre anumite persoane; poți ierta pe cineva pentru că te gîndești că s-ar putea să ai de cîștigat în viitor; poți folosi iertarea în scopul de a-ți arăta mărinimia sau puterea. Singura motivație veritabilă a iertării este dragostea creștină.

Există, de asemenea, motive egoiste pentru care cerem iertare: ca să ne facem prieteni; pentru că alții așteaptă să ne cerem iertare; pentru că s-ar putea să avem de cîștigat în viitor. Dar o adevărată cerere de iertare este stimulată de faptul că sîntem conștienți că am greșit și de dorința de a vindeca o relație ruptă.

Întrebarea 8

Care sînt rezultatele actului iertării?

(Răspuns) Multe lucruri bune pot avea loc ca rezultat al actului iertării. Totuși, unul dintre cele mai importante rezultate este unitatea creștină. Iertarea este o dovadă vie de dragoste și un pas concret spre dezvoltarea unei comunități creștine.

B. Unitate în Cristos

Noi, ființele umane, nu sîntem înclinate spre unitate. Noi urîm și omorîm, ne certăm și dăm naștere la războaie. Prea rareori realizăm unitate. Împărăția lui Dumnezeu este clădită pe credință; credința are ca rezultat dragostea; dragostea aduce spiritul de iertare; și toate aceste trepte ajută la realizarea unității.

Unitatea pe care o aduce Cristos este unitatea dintre persoane — unitatea comunității creștine. Unitatea pe care ne-o oferă Cristos este o unitate care unește pe bătrîn cu tînăr, pe cel înspăimîntat cu cel care se simte în siguranță, pe cel îndemînatic cu cel neîndemînatic. Comunitatea creștină este unită sub drapelul lui Isus Cristos.

SUPA DE CUIE ȘI UNITATEA. Ai auzit vreodată vechea poveste despre supă de cuie? Probabil că povestea a fost spusă în sute de variante, dar ea nu mai vorbește și astăzi despre dragoste și dăruire și despre unitatea pe care acestea o aduc.

S-a întîmplat odată că un soldat pe nume Tom călătorea spre casă, cînd a dat peste un mic sătuleț. Oamenii din satul acela erau neprietenoși și zgîrciți, dar el nu știa lucrul acesta. În acest sat nimeni nu-și împărtășea lucrurile cu alții, nimeni nu rîdea și era puțină fericire.

Tom călătorise mult și era flămînd. Așadar, s-a dus la ușa unei case și a cerut ceva de mîncare. I s-a spus că nu este nimic pentru el. La alte două case, răspunsul a fost același. Atunci i-a venit o idee.

Tom s-a dus înapoi la prima casă și a bătut la ușă. „Îmi dau seama că nu

aveți nimic de mîncare; așa că m-am gîndit că poate v-ar interesa să vă arăt cum se face supă dintr-un cui,” le-a spus el.

Gospodina, care căuta întotdeauna rețete de mîncare ieftine, a spus că ar vrea să învețe cum să facă supă dintr-un singur cui. Tom i-a cerut să-i aducă cea mai mare oală pe care o are și un cui. El a dus oala în piața satului, a umplut-o cu apă și a aprins un foc.

După ce apa s-a înfierbîntat, Tom a pus cuiul în oală și a așteptat cu răbdare. Nu după mult timp a spus: „Aceasta va fi o supă grozavă, dar ar fi și mai gustoasă dacă am avea măcar un cartof”. Gospodina a considerat că ar putea găsi un cartof; așadar, a alergat în grabă acasă.

Sătenii s-au adunat să privească și să învețe secretul supei de cuie. În timp ce oala fierbea, lor li s-a făcut foame, și unii au adus mai multe articole cu care să îmbunătățească supă: ceapă ca să-i dea gust, morcovi ca să îndulcească și carne ca să fie consistentă.

Tom a văzut că supă era groasă și consistentă. El și-a umplut o farfurie și a aruncat cu grijă cuiul. După ce și-a mîncat porția, Tom a zîmbit văzîndu-l pe sătenii cum mîncă, cum vorbesc și cum împărtășesc anumite lucruri unii cu alții. Pornind iar la drum, și-a zis în sinea lui: „Singurul lucru de care a fost nevoie a fost un cui”.

Dragostea lui Cristos creează unitate, înlocuind zidurile cu poduri. Pavel a cerut lui Filimon să distrugă zidurile sclaviei și ale eșecurilor trecute. Zidurile din viețile noastre sînt mult diferite de zidurile din viața lui Filimon. Totuși, zidurile noastre pot fi dărîmate, în măsura în care dragostea lui Cristos ne umple inimile.

Întrebarea 9

Care sînt lucrurile care ridică ziduri sau granițe între oameni?

(Răspuns) Întrebările 9 și 10 vor introduce secțiunea aplicativă a lecției. Pastrați discuția la un nivel general.

Întrebarea 10

Ascultă în minte țelul unității creștine, care sînt, în mod concret, zidurile care trebuie să fie dărîmate în casa ta, la serviciul tău și în biserica ta?

(Răspuns) Discuția ar trebui să treacă de la general la concret și la personal. Dă dovadă aici de tact și de sensibilitate. Nu lăsa discuția să se transforme într-o discuție în contradictoriu sau într-o ședință de marturisiri. Caută să menții discuția într-o direcție pozitivă. Elevii tăi trebuie să vadă pur și simplu că acceptarea oamenilor în dragostea creștină comportă un proces de identificare și distrugere a zidurilor din viața lor.

C. Aplicație

Cere-le elevilor să numească lucruri care par să ridice „ziduri” în societatea noastră. Acestea pot fi lucruri ca de pildă: mândria rasială, mândria națională, prejudecata, dorința după bunuri materiale.

Cere-le acum elevilor să arate ce pot face ei ca să evite ridicarea unor astfel de ziduri. Desigur, cea mai bună strategie este să rămână lipiți de Isus Cristos.

D. Rugăciune

Tatăl nostru, Te rugăm binecuvîntează aceste cuvinte ale servului Tău, Pavel, în mințile noastre. Ajută-ne să ne străduim să fim mai deschiși și să-i acceptăm pe alții mai ușor. Ajută-ne să fim gata să-i primim cu căldură și pe cei care sînt ocoliți de alții. Ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

E. De ținut minte

Unitatea creștină trece dincolo de barierele ridicate de oameni.

TRIMESTRUL II

*Decembrie, ianuarie,
februarie*

**Întruparea și învățăturile
lui Isus**
